

Sygn. akt I C 185/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Gołuńska-Łupina

Protokolant: st. sek. sąd. I. G.

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2016r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 5799 zł. 02 gr.(pięć tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 02/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 03 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 1900 zł. (jeden tysiąc dziewięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 03 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 2440 zł. 46 gr. (dwa tysiące czterysta czterdzieści złotych 46/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zwrócić powodowi A. W. ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 661 zł. 54 gr. (sześćset sześćdziesiąt jeden złotych 54/100) tytułem nadpłaconej zaliczki na koszt opinii biegłego sądowego.

Sygn. akt I C 185/15

UZASADNIENIE

Powód A. W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 5.799,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3.04.2014r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia jego pojazdu z winy sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Powód wskazał, iż w dniu 1.03.2014r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu jego samochód marki T. (...) o nr rej. (...). Dodał także, iż w dniu 3.03.2014r. zgłosił szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, który na podstawie sporządzonej kalkulacji naprawy ustalił i wypłacił mu odszkodowanie w wysokości 11.578,39 zł. W ocenie powoda prawidłowa kwota odszkodowania winna wynosić jednak 17.377,42 zł zgodnie z wykonaną na jego zlecenie ekspertyzą. Do zapłaty pozostała zatem kwota 5.799 zł. Powód wyjaśnił, iż różnica w wysokości spowodowana jest przyjęciem przez pozwanego niskich stawek za robociznę, obniżeniem wartości części zamiennych o 30% a wartości materiału lakierniczego o 33%

(pozew k. 4 – 5)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu zarzucając, iż powód domaga się kosztów hipotetycznych, gdy tymczasem naprawił pojazd i winien one odpowiadać kosztom faktycznie poniesionym. W przeciwnym wypadku dojdzie do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Zdaniem pozwanego do naprawy pojazdu nie muszą być użyte części oryginalne, a jedynie nowe o tej samej jakości, co części pochodzące od producenta pojazdu, które także posiadają homologację. Bezpieczeństwo późniejszej eksploatacji i skuteczność wykonanej naprawy można także osiągnąć przy użyciu zamienników, zwłaszcza w przypadku pojazdów o dłuższym okresie eksploatacji.

(odpowiedź na pozew k. 30 – 31).

W piśmie z dnia 9.12.2015r. powód rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 1900 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3.04.2014r. do dnia zapłaty tytułem ubytku wartości pojazdu na skutek kolizji.

(pismo k. 130 – 131)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2014r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd powoda marki T. (...) nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności bezsporne).

Powód w dniu 2.03.2014r. zgłosił szkodę pozwanemu, który ustalił i wypłacił mu odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 11.578,39 zł. Powód nie zgadzając się z ustaleniami pozwanego zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił koszty naprawy pojazdu powoda na kwotę 17.377,42 zł.

(bezsportne: decyzja k. 6, kalkulacja naprawy k. 7 – 11, kalkulacja k. 12 - 17)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powoda marki T. (...) o nr rej. (...) wynosi 17.514,81 zł. W wyniku naprawy pojazdu przy zastosowaniu części oryginalnych nie dojdzie do wzrostu wartości pojazdu, a do ubytku jego rynkowej wartości o 1900 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego A. K. k. 89 – 113).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego sądowego A. K. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku kolizji z dnia 1 marca 2014r. oraz ustalenia ubytku lub wzrostu wartości pojazdu na skutek naprawy. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto żadna ze stron nie wniosła żadnych uwag ani zastrzeżeń do opinii. Mając na względzie powyższe sąd uczynił ją podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W niniejszym procesie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 5.799,02 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu i kwoty 1900 zł z uwagi na rynkowy ubytek wartości pojazdu. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, a w szczególności zastosowanie przy ewentualnej naprawie części oryginalnych.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹k.c. W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynika, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Podkreślić również należy, jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Ponadto w niniejszej sprawie zważyć należy, iż pojazd w dacie szkody był pojazdem zaledwie dwuletnim, a jak wynika z opinii biegłego brak jest jakichkolwiek informacji, aby pojazd ten był wcześniej uszkodzony i naprawiany bądź też uszkodzone części były nadmiernie zużyte, co uzasadniałoby obniżenie wartości części lub też aby zamontowane w nim były części nieoryginalne. Wobec tego w ocenie sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż w dacie szkody uległy uszkodzeniu części nieoryginalne. Co więcej pozwany dokonał oględzin pojazdu powoda po szkodzie, co zostało uwidocznione w dokumentacji zdjęciowej, a zatem miał możliwość sprawdzenia jakie części uległy uszkodzeniu. W konsekwencji sąd podziela pogląd biegłego, iż zachodziły pełne postawy do zastosowania części nowych i oryginalnych. Należy wskazać, iż celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Ponadto pozwany w żaden sposób nie wykazał ani też nie wskazał podstawy obniżenia cen części o 30% oraz obniżki wartości na cały materiał lakierniczy o 32%, co powoduje, iż przyjęte wskaźniki są w ocenie sądu całkowicie dowolne i niczym nieuzasadnione. W związku z tym skoro ani z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ani ustaleń biegłego nie wynika, aby uszkodzeniu uległy części nieoryginalne, to w ocenie sądu brak jest podstaw do obniżenia cen za części zamienne czy też stosowania zamienników nieoryginalnych, zwłaszcza, iż nawet pozwany w swojej kalkulacji naprawy nie przyjął do naprawy części alternatywnych, a jedynie obniżył wartość części oryginalnych. Sąd miał również na względzie, a co wynika z opinii biegłego, iż w wyniku przedmiotowej naprawy, przy użyciu części oryginalnych, nie dojdzie do wzrostu wartości pojazdu powoda. Wręcz przeciwnie jeżeli była to pierwsza szkoda, czego strony nie kwestionowały, to dojdzie w takim wypadku do ubytku rynkowej wartości pojazdu o 1900 zł. Z tych też względów sąd uznał, iż niezbędne i celowe oraz ekonomicznie uzasadnione wydatki do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji winny uwzględniać ceny części zamiennych nowych i oryginalnych.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie opinii biegłego sądowego A. K. ustalił koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 17.514,81 zł. Biegły uwzględnił przy tym stawki za roboczo-godzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie 123 zł wskazując, iż stawka ta stanowi średnią stawkę stosowaną przez zakłady naprawcze wszystkich kategorii i

bez kategorii na terenie T.. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała tak ustalonej stawki jako nieprawidłowej. W tym miejscu dodać należy, iż stawka poniżej 60 zł jak wynika z opinii biegłego była stosowana jedynie w jednym zakładzie, dlatego też w ocenie sądu brak jest podstaw do jej uwzględnienia. Wskazać bowiem należy, iż poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu, a odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W konsekwencji przyjęcie stawek na poziomie jaki przyjął pozwany nie dawałoby powodowi swobody wyboru zakładu naprawczego a ograniczyłoby do konieczności zlecenia naprawy pojazdu w danym konkretnym zakładzie. Dlatego też zdaniem Sądu zasadne jest wyliczenie kosztów naprawy pojazdu powoda przy zastosowaniu stawek uśrednionych wskazanych przez biegłego. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że wysokość szkody, jaką poniósł powód wynosi 17.514,81 i stanowi to rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy jego pojazdu. Wskazać przy tym należy, iż w przypadku, gdy odszkodowanie ustalane jest w oparciu jedynie o metodę kosztorysową, a poszkodowany nie przedstawia faktury za naprawę pojazdu, to nie ma to znaczenia dla powstania obowiązku wypłaty odszkodowania (uchwała SN z dnia 17 maja 2007r., sygn. akt III CZP 150/06). Skoro zaś bezspornie powód otrzymał już od pozwanego kwotę 11.578,39 zł, to obecnie należy mu się tytułem odszkodowania kwota 5936,42 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu. W niniejszej sprawie powód domagał się jednak zapłaty z tego tytułu jedynie kwoty 5.799,02 zł w związku z tym sąd będąc związany żądaniem pozwu zasądził w punkcie I wyroku na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. oraz art. 321 k.p.c. od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.799,02 zł. Ponadto sąd uwzględnił również żądanie powoda o zasądzenie kwoty 1900 zł z tytułu ubytku wartości pojazdu. Jak wynika bowiem z opinii biegłego oraz niekwestionowanych okoliczności przedmiotowa szkoda była pierwszym uszkodzeniem o charakterze kolizyjnym. Nadto dotyczyła ona elementów nadwozia lub ramy pojazdu a pojazd powoda nie był eksploatowany dłużej niż 84 miesiące. Z tych też względów sąd w punkcie II wyroku na podstawie powyższych przepisów uwzględnił roszczenie powoda w zakresie zapłaty kwoty 1900 zł. Sąd również na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zasądził odsetki ustawowe od w/w kwot od dnia 3 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w zakreślonym w art. 817 § 1 k.c. 30 dniowym terminie nie spełnił świadczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 4 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 02.163.1349) i obciążył pozwanego jako stronę przegrywającą niniejsze postępowanie kosztami procesu w całości zasadzając od niego na rzecz powoda kwotę 2440,46 zł, na którą składa się opłata od pozwu w wysokości 385 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (1217 zł) oraz poniesione koszty opinii biegłego (838,46 zł).

Nadto, na mocy art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w punkcie IV wyroku nakazano zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego w Gdyni kwotę 661,54 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.